

Arrest

nr. 129 299 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 10 september 2014 tot terugdrijving (bijlage 11) en tot weigering van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 10 september 2014 in België aan via de luchthaven Brussel Nationaal. Hij is in het bezit van een geldig Congolees paspoort en een F+ kaart, geldig van 21 november 2013 tot 21 november 2018.

Naar aanleiding van de grenscontrole wordt hem de toegang tot het grondgebied geweigerd en wordt hem een beslissing tot teruggedrijving (bijlage 11) afgegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Teruggedrijving

Op 10/09/14 om 8.27 uur, aan de grensdoorlaatpost LPA BRUNAT NIVEAU AANKOMST, werd door ondergetekende, INP [B.]

De heer / mevrouw:

Naam [A.N.] voornaam [D. L.]

Geboren op 1.02.1972 te Kinsahasa geslacht (m/v) Mannelijk

Die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) woende te [...]

Houder van het document Paspoort Democratische Republiek Congo nummer [...]

Afgegeven te MINAFET op: 01.12.2012

Afkomstig uit Kinshasa met SN359 [...] op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene biedt zich aan aan de buitengrens met het oog te verblijven in Frankrijk(doorreisticket Brussel-Parijs). Betrokkene betoogt de binnenkomst op basis van zijn F+ kaart B166888597, deze F+ kaart werd echter reeds gesupprimeerd op 06.03.2014. Hij is niet in het bezit van een visum of een andere verblijfstitel.

[...]”

Vervolgens wordt hem nog een beslissing afgegeven houdende weigering van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw, Meneer [A.N., D.L.]

[...]

X Op verzoek van de gemachtigde van Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie,

[...]

Heeft/Hebben wordt

X uw visum onderzocht

[...]

X het visum is geweigerd

[...]

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

10. X er is niet voldoende aangetoond dat u niet in de gelegenheid bent geweest om op voorhand een visum aan te vragen, hetgeen een visumaanvraag aan de grens zou rechtvaardigen (artikel 35,8 van de verordening (EG) Nr. 810/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene bedt zich aan aan de buitengrens met het oog te verblijven in Frankrijk (doorreisticket Brussel-Parijs). Betrokkene beoogt de binnenkomst op basis van zijn F+ kaart B166888597, deze F+ kaart werd echter reeds gesupprimeerd op 06.03.2014. Hij is niet in het bezit van een visum of een andere verblijfstitel. Hij is niet aangetoond dat hij niet in de mogelijkheid was deze aan te vragen voor de datum van zijn afreis naar Frankrijk.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.2. Verzoeker voert in een eerste middel een manifeste appreciatiefout aan en de schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 41 tot 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2, 3, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(vreemdelingenwet), het recht op verdediging, het hoorrecht en het recht op een daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij niet begrijpt dat het visum hem geweigerd werd. Hij kwam het grondgebied binnen met een paspoort en een verblijfskaart. De bestreden beslissingen vermelden dat de verblijfskaart werd gesupprimeerd en niet dat het verblijfsrecht werd ingetrokken. In strijd met die vermelding is verzoeker nog steeds in het bezit van zijn verblijfskaart. Verzoeker meent aldus dat niet op grond van artikel 3, 2° van de vreemdelingenwet geoordeeld kon worden dat hij niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikte, aangezien hij wel degelijk in het bezit was van een paspoort en een verblijfskaart geldig tot januari 2019.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat, in de veronderstelling dat ten aanzien van verzoekster werd besloten tot de intrekking van het verblijfsrecht, op grond van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, dan nog dient verzoeker te beschikken over het schorsend beroep voorzien bij artikel 39/79, §1, lid 2, 7° van de vreemdelingenwet. Bij het instellen van dit beroep dient verzoeker bovendien in het bezit te worden gesteld van een bijlage 35 (artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). De beslissing tot terugnrijving verhindert verzoeker om zijn beroepsmogelijkheden uit te putten en inmiddels op het grondgebied te verblijven krachtens de bijlage 35 waar hij nochtans recht op heeft. Verzoeker verwijst daarbij naar het recht op een daadwerkelijk beroep (o.a. GwH. 1/2014 van 16 januari 2014, EHRM *Jozef t. België* van 27 februari 2014.) Hij heeft immers op grond van artikel 8 recht op omgang met zijn Belgisch kind.

Hij voert aan dat de terugnrijving zijn recht om gehoord te worden eveneens aantast. Het recht om gehoord te worden werd vastgelegd in artikel 41 van het Handvest en ook in het charter van gebruikers van openbare diensten. Aldus is hij van mening dat zijn recht op verdediging en het recht op tegenspraak werd miskend.

In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat hij de vader is van een Belgisch kind. De verwerende partij was hiervan op de hoogte of diende dit te weten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt nergens dat de gemachtigde van de staatssecretaris hier bij het nemen van de beslissing rekening mee heeft gehouden, er is geen motivering m.b.t. nationale veiligheid, openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de openbare orde of het verhinderen van misdrijven. Naar luid van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient de minister zich bij een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, Met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, voert verzoeker aan dat het ontzeggen van het jonge kind van de aanwezigheid van zijn vader een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Ter terechtzitting, nadat zij voor het eerst inzage heeft verkregen van het administratief dossier, voert verzoekers advocate nog aan dat er zich in het dossier geen stuk bevindt met betrekking tot het supprimeren van de F+ kaart.

Beoordeling

3.3.3. Verzoekende partij voert met artikel 62 van de vreemdelingenwet, onder meer de materiële motiveringsplicht aan. Zij onderbouwt dit verder ter terechtzitting door er op te wijzen dat er zich in het dossier geen stuk met betrekking tot het supprimeren van de F+ kaart bevindt. Het betreft te dezen een element waar zij pas bij de aanvang van de terechtzitting kennis van kon nemen.

De Raad stelt vooreerst vast dat, in weerwil van artikel 7 van het PR RvV, het administratief dossier geen inventaris van de stukken bevat. Het administratief dossier lijkt veeleer op een slordig samenraapsel van allerhande documenten met betrekking tot verzoekers verblijfshistoriek, zonder enige chronologie of samenhang, noch enige schijn van volledigheid. Het determinerende element waarop de bestreden beslissingen steunen, namelijk dat verzoekers F+ kaart zou zijn gesupprimeerd blijkt zich echter niet in dit dossier te bevinden. De Raad oordeelt dan ook dat de bestreden beslissingen geen steun vinden in het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht is in die mate geschonden.

In de huidige stand van het geding kan niet worden nagegaan of de F+ kaart daadwerkelijk werd gesupprimeerd noch om welke redenen. Blijkens bijlage 9bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, betreft een F+ kaart een *“duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”*. Op het eerste zicht kan hier dan ook uit worden afgeleid dat verzoeker over een gezinsleven beschikte in België. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar het feit dat de bestreden beslissing hem het recht op contact met zijn zoon ontzegt. In de huidige stand van het geding moet er dan ook van uit worden gegaan dat de bestreden beslissing *prima facie* afbreuk doet aan het recht op gezinsleven zoals gewaarborgd bij artikel 8 van het EVRM.

Het middel is in die mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet wordt de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geacht vervuld te zijn wanneer een ernstig middel wordt gesteund op een grondrecht. Gelet op de schending van artikel 8 van het EVRM is dit te dezen het geval.

3.5. De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat voldaan is aan de in artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 10 september 2014 tot terugnrijving (bijlage 11) en tot weigering van een visum wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. MONSIEURS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. MONSIEURS

C. VERHAERT